

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 14 mars 2019*

”Begäran om förhandsavgörande – Direktiv 2010/24/EU – Ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder – Artikel 13.1 – Artikel 14.2 – Tvångsindrivning av den sökande medlemsstatens fordringar genomförd av myndigheterna i den anmodade medlemsstaten – Talan om återvinning av dessa fordringar till konkursboet efter ett bolag etablerat i den anmodade medlemsstaten – Svaranden i processen – Fastställande”

I mål C-695/17,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Helsingfors förvaltningsdomstol (Finland) genom beslut av den 5 december 2017, som inkom till EU-domstolen den 12 december 2017, i förfarandet

Metirato Oy i konkurs

mot

Suomen valtio/verohallinto,

Eesti Vabariik/maksu- ja Tolliamet,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.-C. Bonichot, domstolens vice ordförande R. Silva de Lapuerta (referent) samt domarna C. Toader, A. Rosas och L. Bay Larsen,

generaladvokat: M. Bobek,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Finlands regering, genom H. Leppo, i egenskap av ombud,
- Estlands regering, genom N. Grünberg, i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom W. Roels och I. Koskinen, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: finska.

och efter att den 22 november 2018 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,
följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 13.1 och 14.2 rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (EUT L 84, 2010, s. 1).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan å ena sidan Metirato Oy och å andra sidan Suomen valtio/verohallinto (Finländska staten/Skatteförvaltningen i Finland) och Eesti Vabariik/Maksu- ja Tolliamet (Estniska staten/Skatte- och tullmyndigheterna) angående en begäran från förvaltaren i det bolagets konkurs om återvinning till konkursboet av de fordringar som drivits in av de finländska myndigheterna på de estniska myndigheternas begäran.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

- 3 Skälen 1 och 4 i direktiv 2010/24 har följande lydelse:

”(1) Ett ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaterna för indrivning av varandras fordringar och unionens fordringar som avser vissa skatter och andra åtgärder bidrar till en väl fungerande inre marknad. Det säkerställer skatteneutralitet och har gjort det möjligt för medlemsstaterna att avlägsna diskriminerande skyddsåtgärder vid gränsöverskridande transaktioner som är avsedda att förebygga bedrägerier och budgetförluster.

(2) Bestämmelser om ömsesidigt bistånd för indrivning föreskrevs för första gången i rådets direktiv 76/308/EEG av den 15 mars 1976 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar uppkomna till följd av verksamhet som utgör en del av finansieringssystemet för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och av jordbruksavgifter och tullar samt med avseende på mervärdesskatt [(EGT L 73, 19.3.1976, s. 18)]. Det direktivet och de rättsakter som ändrade det kodifierades genom rådets direktiv 2008/55/EG av den 26 maj 2008, om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som har avseende på vissa avgifter, tullar, skatter och andra åtgärder [(EUT L 150, 10.6.2008, s. 28)].

(3) Trots att dessa bestämmelser var ett första steg mot förbättrade indrivningsförfaranden i unionen genom en tillnärmning av tillämpliga nationella bestämmelser har de emellertid visat sig vara otillräckliga för att tillgodose den inre marknadens krav så som den har utvecklats under de senaste 30 åren.

(4) För att bättre slå vakt om medlemsstaternas ekonomiska intressen och den inre marknadens neutralitet är det nödvändigt att utvidga tillämpningsområdet för det ömsesidiga biståndet för indrivning till att även omfatta fordringar som avser skatter och avgifter som ännu inte omfattas av det ömsesidiga biståndet för indrivning, samtidigt som det för att kunna hantera det ökande antalet framställningar om bistånd och för att nå ett bättre resultat är ... nödvändigt att effektivisera och förenkla tillämpningen av biståndet i praktiken. För att uppfylla dessa mål är det nödvändigt med omfattande anpassningar och enbart en ändring av det befintliga direktivet 2008/55/EG är inte tillräckligt. Detta bör därför upphävas och ersättas med en ny rättsakt som bygger på resultatet av direktiv 2008/55/EG, men som innehåller bestämmelser om tydligare och exaktare regler, då så är nödvändigt.”

4 I artikel 1 i direktivet föreskrivs följande:

”Detta direktiv fastställer de bestämmelser enligt vilka medlemsstaterna ska ge bistånd för indrivning i en medlemsstat av de fordringar som avses i artikel 2 och som uppstår i en annan medlemsstat.”

5 Artikel 10 i samma direktiv har följande lydelse:

”1. Den anmodade myndigheten ska på begäran av den sökande myndigheten driva in fordringar som omfattas av ett dokument som medger verkställighet i den sökande medlemsstaten.

2. Så snart den sökande myndigheten erhåller relevanta upplysningar om det ärende som ligger till grund för begäran om indrivning ska den vidarebefordra dessa till den anmodade myndigheten.”

6 I artikel 13 i direktiv 2010/24 föreskrivs följande:

”1. När det gäller indrivningen i den anmodade medlemsstaten ska varje fordran för vilken indrivning begärts behandlas som om den var den anmodade medlemsstatens fordran, om inte annat föreskrivs i detta direktiv. Den anmodade myndigheten ska utnyttja sina befogenheter och förfaranden enligt den anmodade medlemsstatens lagar, förordningar eller administrativa bestämmelser för fordringar som avser samma eller, i avsaknad av detta, en liknande skatt eller avgift, om inte annat föreskrivs i detta direktiv.

...

Den anmodade medlemsstaten ska inte vara skyldig att bevilja andra medlemsstaters fordringar den förmånsrätt som ges liknande fordringar som uppkommer i den medlemsstaten, om inte annat har överenskommit mellan de berörda medlemsstaterna eller föreskrivs i den anmodade medlemsstatens lagstiftning. En medlemsstat som beviljar förmånsrätt för en annan medlemsstats fordringar får inte vägra att bevilja samma förmånsrätt för andra medlemsstaters samma eller liknande fordringar, på samma villkor.

...

5. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 20.1 ska den anmodade myndigheten till den sökande myndigheten överföra det fordringsbelopp som den har drivit in samt den ränta som avses i punkterna 3 och 4 i den här artikeln.”

7 Artikel 14 i direktivet har följande lydelse:

”1. Tvister avseende fordran, det ursprungliga dokument som medger verkställighet i den sökande medlemsstaten eller det enhetliga dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten och tvister avseende giltigheten av en delgivning som gjorts av en behörig myndighet i den sökande medlemsstaten ska prövas av den sökande medlemsstatens behöriga instanser. Om fordran, det ursprungliga dokument som medger verkställighet i den sökande medlemsstaten eller det enhetliga dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten i samband med indrivning bestrids av en berörd part ska den anmodade myndigheten informera den berörda parten om att eventuell talan ska väckas vid behörig instans i den sökande medlemsstaten i enlighet med den lagstiftning som gäller där.

2. Tvister som rör verkställighetsåtgärder som vidtagits i den anmodade medlemsstaten eller giltigheten av en delgivning som utförts av en behörig myndighet i den anmodade medlemsstaten ska prövas av den behöriga instansen i den medlemsstaten i enlighet med dess lagar och förordningar.

3. Om ett sådant ärende som avses i punkt 1 har förts inför den behöriga instansen i den sökande medlemsstaten ska den sökande myndigheten underrätta den anmodade myndigheten om detta och meddela vilka delar av fordran som inte bestrids.

4. Så snart den anmodade myndigheten har erhållit de upplysningar som avses i punkt 3, antingen från den sökande myndigheten eller från den berörda parten, ska den skjuta upp verkställandet av den del av fordran som bestrids, i avvaktan på det beslut som den behöriga instansen fattar i detta ärende, såvida inte den sökande myndigheten begär något annat enligt tredje stycket i den här punkten.

På begäran av den sökande myndigheten, eller om den anmodade myndigheten annars bedömer det nödvändigt, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 16, får den anmodade myndigheten vidta säkerhetsåtgärder för att säkerställa indrivningen, om gällande lagar eller förordningar i den anmodade medlemsstaten medger ett sådant förfarande.

Den sökande myndigheten får i enlighet med gällande lagar, förordningar och administrativ praxis i den sökande medlemsstaten be den anmodade myndigheten att driva in en fordran som bestrids eller en bestridd del av en fordran om gällande lagar, förordningar och administrativ praxis i den anmodade medlemsstaten tillåter en sådan åtgärd. ...

...”

- 8 I artikel 16.1 första stycket i direktivet föreskrivs följande:

”På begäran av den sökande myndigheten ska den anmodade myndigheten vidta säkerhetsåtgärder, ifall detta är tillåtet enligt dess nationella lagstiftning och är i överensstämmelse med dess administrativa praxis, för att säkerställa indrivning om en fordran eller det dokument som möjliggör verkställighet i den sökande medlemsstaten är bestridd när begäran görs eller om fordran ännu inte är föremål för ett dokument som medger verkställighet i den sökande medlemsstaten, om säkerhetsåtgärder också är möjliga i en liknande situation enligt nationell lagstiftning och administrativ praxis i den sökande medlemsstaten.”

Finländsk rätt

- 9 Enligt 5 § första stycket i lagen om återvinning till konkursbo, i dess gällande lydelse i det nationella målet, går en rättshandling åter bland annat om den, ensam eller i förening med andra åtgärder, på ett otillbörligt sätt har gynnat en viss borgenär framför andra. En förutsättning för återgång är att gäldenären när rättshandlingen skedde var insolvent eller att rättshandlingen bidrog till att gäldenären blev insolvent.
- 10 I 10 § i samma lag anges bland annat att betalning av en skuld som har skett senare än tre månader före fristdagen går åter om den har gjorts med ett belopp som med hänsyn till boets tillgångar ska anses vara avsevärt. Betalningen går dock inte åter, om den med beaktande av förhållandena kan anses vara sedvanlig.
- 11 Enligt 23 § i lagen får återvinning yrkas av konkursförvaltaren eller av en borgenär som har bevakat sin fordran i konkursen eller vars fordran annars har beaktats i utdelningsförteckningen. Återvinning yrkas genom talan vid domstol eller genom anmärkning mot en bevakning, vid den tingsrätt som har behandlat frågan om försättande av gäldenären i konkurs.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 12 Den 18 april 2012 tillställde den estniska tull- och skattemyndigheten med stöd av artikel 10 i direktiv 2010/24 den finländska skatteförvaltningen en begäran om indrivning av skatter jämte ränta på dessa skatter, till ett belopp om sammanlagt 28 754,50 euro, från Metirato.
- 13 För att efterkomma denna begäran översände den finländska skatteförvaltningen uppgifter om fordringar som skulle drivas in för dess egen och för den estniska statens räkning till den finländska utsökningsmyndigheten, som ansvarar för tvångsindrivning av fordringar.
- 14 Den 12 februari 2013 gjorde Metirato en frivillig inbetalning på 17 500 euro till utsökningsmyndigheten. 15 837,67 euro överfördes till den finländska skatteförvaltningen, som till följd av begäran om indrivning förde vidare 15 541,67 euro till estniska staten.
- 15 Den 23 april 2013 gjorde Metirato en ytterligare frivillig inbetalning på 17 803 euro till den finländska skatteförvaltningen.
- 16 Den 8 maj 2013 beslutade Helsingfors tingsrätt att Metirato skulle försättas i konkurs, efter en ansökan av bolaget självt.
- 17 Den 10 september 2013 översände de estniska skattemyndigheterna en andra begäran om indrivning till den finska skatteförvaltningen, bland annat avseende det resterande skuldbeloppet från den första begäran om indrivning, uppgående till 8 840,17 euro. Den finländska skatteförvaltningen grundade sig på denna andra ansökan för att den 17 september 2013 utöver sina egna fordringar bevaka även den estniska statens fordringar i Metiratos konkurs.
- 18 Den 8 maj 2014 väckte konkursförvaltaren i Metiratos konkurs talan mot den finländska staten och skatteförvaltningen vid Helsingfors tingsrätt och yrkade med stöd av 5 och 10 §§ lagen om återvinning av konkursbo att de belopp som betalats fullt ut skulle återvinnas till konkursboet.
- 19 Talan grundar sig på argumenten dels att den finska skatteförvaltningen otillbörligt gynnats till nackdel för övriga borgenärer genom att betalning skett av sedan länge utkrävbara skatteskulder, trots att Metirato redan var på obestånd och skatteförvaltningen borde ha känt till detta obestånd, dels att Metirato under den kritiska perioden, mellan den 25 januari och den 8 maj 2013, hade betalat ett betydande belopp avseende skatteskulden i förhållande till de sammanlagda tillgångarna.
- 20 Talan har väckts mot den finländska staten och dess skatteförvaltning och, för det fall att de inte skulle anses vara rätt svarande beträffande beloppet på 15 541,67 euro, den estniska staten.
- 21 Den finländska staten har bestritt konkursförvaltarens talan och har bland annat gjort gällande att i den mån det handlar om ett belopp som uppburits av den estniska staten, bör talan riktas mot den sistnämnda. Den finländska staten anser att den, när den i enlighet med artikel 10 i direktiv 2010/24 tillhandahöll de estniska myndigheterna administrativt bistånd, endast agerade som ombud för de estniska skattemyndigheterna och inte vid någon tidpunkt var ägare till beloppet i fråga och att dess uppdrag var slutfört när indrivningen hade genomförts, varför konkursförvaltarens anspråk på beloppet ska riktas mot de estniska skattemyndigheterna.
- 22 Den estniska staten har för sin del bestritt talan med motiveringen att det följer av artiklarna 13.1 och 14.2 i direktiv 2010/24 att eftersom konkursförvaltarens anspråk rör ett belopp som drivits in av de finländska myndigheterna, kan endast dessa betraktas som svarande inom ramen för återvinningsförfarandet i fråga.

23 Mot denna bakgrund beslutade Helsingfors tingsrätt att vilandeförklara målet och hänskjuta följande tolkningsfrågor till EU-domstolen:

- ”1) Ska artikel 13.1 i direktiv 2010/24, som föreskriver att fordringar som ska drivas in enligt med stöd av en begäran om indrivning ska behandlas som om de var den anmodade medlemsstatens fordringar, tolkas så,
- a) att den anmodade medlemsstaten även är part i en domstolsprocess om återvinning till konkursboet av de belopp som betalats in till följd av indrivningen, eller
 - b) att den anmodade medlemsstatens inblandning är begränsad till tvångsindrivning av fordran och bevakning av fordran i konkursförfarandet och att det i en talan om återvinning, som rör vilka tillgångar som hör till konkursboet, i stället är den sökande medlemsstaten som är svarande?
- 2) Ska [direktiv 2010/24] tolkas så, att en annan stats fordringar på grundval av en begäran om indrivning drivs in på samma sätt men att de indrivna tillgångarna hålls åtskilda och inte blandas med den anmodade statens tillgångar, eller ska direktivet tolkas så, att den andra statens fordringar drivs in tillsammans med de egna fordringarna på ett sådant sätt att de blandas med den anmodade medlemsstatens tillgångar? Med andra ord: Syftar direktivet endast till att förbjuda att en annan stats fordringar missgynnas?
- 3) Kan en tvist som avser återvinning i konkurs likställas med tvister som rör verkställighetsåtgärder i den mening som avses i artikel 14.2 i [direktiv 2010/24], och är det härav möjligt att dra slutsatsen att den anmodade medlemsstaten enligt direktivet är svarande även i denna tvist?”

Prövning av tolkningsfrågorna

- 24 Den hänskjutande domstolen har ställt sina frågor, vilka ska prövas gemensamt, för att få klarhet i om artiklarna 13.1 och 14.2 i direktiv 2010/24 ska tolkas så, att de är tillämpliga på en talan om återvinning i en konkurs efter ett bolag etablerat i den anmodade medlemsstaten av fordringar som drivits in på begäran av den sökande medlemsstaten, när denna talan grundar sig på bestridande av verkställighetsåtgärder i den mening som avses i nämnda artikel 14.2, samt att den anmodade medlemsstaten i den mening som avses i dessa bestämmelser ska anses vara svarande i processen, och om det har någon betydelse i sammanhanget om den omständigheten att dessa medel hållits åtskilda från den medlemsstatens tillgångar eller blandats med dessa.
- 25 I förevarande fall har konkursförvaltaren genom sin talan bestritt att den finländska utskökningsmyndighetens indrivning av Metiratos skulder till den finländska och den estniska staten var giltiga enligt finländsk rätt.
- 26 I den mån detta exekutionsförfarande inletts för att verkställa en begäran om indrivning som de estniska myndigheterna tillställt de finländska myndigheterna med stöd av direktiv 2010/24, utgör det en verkställighetsåtgärd som vidtagits i den anmodade medlemsstaten i den mening som avses i artikel 14.2 i direktivet.
- 27 Följaktligen utgör, enligt den bestämmelsen, en tvist som syftar till att ifrågasätta genomförandet och utfallet av detta förfarande, såsom den i det nationella målet, en tvist om verkställighetsåtgärder som vidtagits i den anmodade medlemsstaten och ska således prövas av den behöriga instansen i den medlemsstaten, i detta fall Finland, i enlighet med det landets lagar och andra författningar.
- 28 Lydelsen av den bestämmelsen preciserar dock inte vem – den sökande eller den anmodade medlemsstaten – som är svarande i en sådan tvist. Domstolen ska därför pröva om detta kan avgöras utifrån den allmänna systematiken i och syftet med direktiv 2010/24.

- 29 Som framgår av skälen 1–4 i direktivet är dess syfte att utvidga tillämpningsområdet för direktiv 76/308, kodifierat genom direktiv 2008/55, till fordringar som inte omfattades av det tidigare direktivet, för att bättre slå vakt om medlemsstaternas ekonomiska intressen och den inre marknadens neutralitet och effektivisera och förenkla tillämpningen av det ömsesidiga biståndet för indrivning i praktiken för att kunna hantera det ökande antalet framställningar om bistånd.
- 30 Enligt artikel 1 i direktiv 2010/24 fastställer direktivet de bestämmelser enligt vilka medlemsstaterna ska ge bistånd för indrivning i en medlemsstat av de fordringar som avses i artikel 2 och som uppstår i en annan medlemsstat.
- 31 Vad gäller de åtgärder som vidtagits av den anmodade medlemsstaten för att i den medlemsstaten driva in en fordran för vilken indrivning begärts, ska den anmodade myndigheten enligt artikel 13.1 i direktiv 2010/24 utnyttja sina befogenheter och förfaranden enligt den anmodade medlemsstatens lagar, förordningar eller administrativa bestämmelser, då varje fordran för vilken indrivning begärts enligt direktivet ska behandlas som om den var den anmodade medlemsstatens fordran, om inte annat föreskrivs i direktivet.
- 32 Likaså föreskriver artikel 14.4 andra stycket liksom artikel 16.1 i direktiv 2010/24 en möjlighet för den anmodade myndigheten att på begäran av den sökande myndigheten vidta säkerhetsåtgärder för att säkerställa indrivning av en bestridd fordran, om den nationella lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten medger ett sådant förfarande.
- 33 Artikel 14 i direktiv 2010/24 föreskriver en fördelning mellan instanserna i den sökande respektive den anmodade medlemsstaten av behörigheten att avgöra tvister avseende å ena sidan fordran, det ursprungliga dokument som medger verkställighet i den sökande medlemsstaten eller det enhetliga dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten och tvister avseende giltigheten av en delgivning som gjorts av en behörig myndighet i den sökande medlemsstaten och å andra sidan verkställighetsåtgärder som vidtagits i den anmodade medlemsstaten eller giltigheten av en delgivning som utförts av en behörig myndighet i den anmodade medlemsstaten.
- 34 Denna behörighetsfördelning är en naturlig följd av att fordran och den exekutionstitel som medger att fordran drivs in upprättas på grundval av den sökande medlemsstatens nationella rätt, medan verkställighetsåtgärderna vidtas i den anmodade medlemsstat i enlighet med de rättsliga bestämmelser som är tillämpliga där (se, beträffande direktiv 76/308, dom av den 14 januari 2010, Kyrian, C-233/08, EU:C:2010:11, punkt 40).
- 35 Enligt artikel 14.1 i direktiv 2010/24 ska varje bestridande av fordran, det ursprungliga dokument som medger verkställighet i den sökande medlemsstaten eller det enhetliga dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten och av giltigheten av en delgivning som gjorts av en behörig myndighet i den sökande medlemsstaten prövas av den sökanden medlemsstatens behöriga instanser och inte av den anmodade medlemsstatens. Artikel 14.2 begränsar uttryckligen de sistnämndas behörighet till att enbart avse kontroll av den anmodade medlemsstatens handlingar (dom av den 26 april 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, punkterna 43 och 44).
- 36 Tvister rörande verkställighetsåtgärder i den anmodade medlemsstaten eller giltigheten av en delgivning utförd av den anmodade myndigheten ska däremot prövas av behöriga instanser i den anmodade medlemsstaten, i enlighet med den statens lagar och andra författningar, eftersom de är bäst lämpade att tolka sin nationell rätt och pröva en handlings lagenlighet enligt denna (se, beträffande direktiv 76/308, dom av den 14 januari 2010, Kyrian, C-233/08, EU:C:2010:11, punkterna 39, 40 och 49).

- 37 Det framgår således av bestämmelserna i direktiv 2010/24 dels att den anmodade medlemsstatens verkställighetsåtgärder regleras av lagstiftningen i den staten, dels att tvister om sådana åtgärder ska prövas av behöriga instanser i den staten, vilka har att bedöma dessa utifrån sina nationella bestämmelser.
- 38 Att en sådan tvist är en del av en återvinningsprocess i samband med konkursen efter ett bolag etablerat i den anmodade medlemsstaten påverkar inte de bestämmelser om lösning av denna tvist som unionslagstiftaren föreskrivit, eftersom denna lagstiftare inte har gjort någon åtskillnad, vad gäller tillämpningen av dessa bestämmelser, beroende på i vilken typ av förfarande som tvisten uppstått.
- 39 Följaktligen, och som generaladvokaten påpekat i punkterna 45–47 i sitt förslag till avgörande, följer det av den allmänna systematiken i och syftet med direktiv 2010/24 att en talan som den i det nationella målet, som syftar till att inför behörig instans i den anmodade medlemsstaten bestrida giltigheten – enligt den medlemsstatens nationella rätt – av ett exekutionsförfarande enligt denna nationella rätt som genomförts av myndigheterna i den staten för att med stöd av direktivet driva in den sökande myndighetens fordringar, ska riktas mot den anmodade medlemsstaten, även om ett sådant bestridande ingår i en återvinningsprocess i samband med konkursen efter ett bolag etablerat i den medlemsstaten.
- 40 Eftersom det inte har slagits fast i direktiv 2010/24 hur de medel som drivits in av den anmodade medlemsstaten ska förvaras innan de förs över till den sökande medlemsstaten, hör den frågan till medlemsstaternas behörighet, förutsatt att skyldigheten att föra över de indrivna beloppen jämte tillämplig ränta iakttas.
- 41 Det saknar således betydelse för tolkningen i punkt 38 ovan om de medel som drivits in av den anmodade medlemsstaten på grundval av en begäran om indrivning med stöd av direktivet hålls åtskilda från den medlemsstatens tillgångar eller blandas med dessa.
- 42 Domstolen erinrar också om att direktiv 2010/24 vilar på principen om ömsesidigt förtroende (dom av den 26 april 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, punkt 41).
- 43 När en verkställighetsåtgärd, såsom den i fråga i det nationella målet, som har vidtagits i den anmodade medlemsstaten i syfte att driva in en fordran åt den sökande medlemsstaten, med framgång har bestritts vid behörig instans i den anmodade medlemsstaten, ankommer det följaktligen i princip – som generaladvokaten påpekat i punkt 54 och följande punkter i sitt förslag till avgörande – på den sökande medlemsstaten att ersätta hela det belopp som drivits in genom denna åtgärd och som den anmodade medlemsstaten har fört över till den sökande medlemsstaten.
- 44 Under dessa omständigheter ska tolkningsfrågorna besvaras med att artiklarna 13.1 och 14.2 i direktiv 2010/24 ska tolkas på följande sätt: 1) Dessa bestämmelser är tillämpliga på en talan om återvinning i en konkurs efter ett bolag etablerat i den anmodade medlemsstaten av fordringar som drivits in på begäran av den sökande medlemsstaten, när denna talan grundar sig på bestridande av verkställighetsåtgärder i den mening som avses i nämnda artikel 14.2. 2) Den anmodade medlemsstaten i den mening som avses i dessa bestämmelser ska anses vara svarande i processen. Det har därvidlag ingen betydelse om de indrivna medlen har hållits åtskilda från den medlemsstatens tillgångar eller blandats med dessa.

Rättegångskostnader

- 45 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

Artiklarna 13.1 och 14.2 i rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder ska tolkas på följande sätt: 1) Dessa bestämmelser är tillämpliga på en talan om återvinning i en konkurs efter ett bolag etablerat i den anmodade medlemsstaten av fordringar som drivits in på begäran av den sökande medlemsstaten, när denna talan grundar sig på bestridande av verkställighetsåtgärder i den mening som avses i nämnda artikel 14.2. 2) Den anmodade medlemsstaten i den mening som avses i dessa bestämmelser ska anses vara svarande i processen. Det har därvidlag ingen betydelse om de indrivna medlen har hållits åtskilda från den medlemsstatens tillgångar eller blandats med dessa.

Underskrifter